

[Finansministeren]

Det kan synes lidt trivielt, at man bliver ved med at vende tilbage til situationen i 1982, men når hr. Camre igen i dag kører en argumentation, som han gør det, så er det nødvendigt at vende tilbage til 1982. Jeg forstod godt sarkasmen i hr. Camres bemærkninger, da han gjorde op, hvad indtægterne og udgifterne var for 1987. Jeg synes ikke, hr. Camre skulle være så sarkastisk; det er jo dybt alvorligt. Det afgørende i skiftet er, at indtægterne nu er så meget højere end udgifterne, at vi får balance på statsfinanserne, og det står i skærende kontrast til situationen, som den var i 1982 og i de nærmeste år forinden.

Hvad er det så, der er sket med hensyn til underskuddet på statens finanser? Ja, vi hører gang på gang, at den omstændighed, at Socialdemokratiet sammen med regeringen har gennemført en realrenteafgiftsbeskatning, har løst problemerne. Det er unægtelig rigtigt, og det fremgår jo af talmaterialet, at realrenteafgiften giver et provenu næste år på 17½ mia. kr., for nu at være helt nøjagtig.

Men så må jeg også gøre opmærksom på, hr. Camre, at i 1982 anførte tidligere finansminister Knud Heinesen i finanslovforslaget, som blev fremsat i midten af august 1982, at underskuddet ville blive ca. 74 mia. kr. i 1983. Da den nuværende regering foretog nye skøn pr. oktober 1982, som enhver regering jo gør, måtte vi konstatere, at nu var skønnet ca. 80 mia. kr.

Det er det underskud, der er væk, og det, som glemmes i debatten, er, at det ikke blot var et spørgsmål om at fjerne et underskud, det var også et spørgsmål om at vinde kapløbet med renteudgifternes vækst. Og hvordan var renteudgifternes udvikling? I 1982 var de samlede statslige renteudgifter 24 mia. kr., i 1986 var de 55 mia. kr. Det var altså ikke bare 80 mia. kr. i underskud, der skulle fjernes, det var også et spørgsmål om at fjerne den vækst i renteudgifterne på ca. 30 mia. kr., som fandt sted oveni. Vi er naturligvis taknemlige for, at det lykkedes at gennemføre en realrenteafgiftsbeskatning, som giver 17½ mia. kr. næste år, men jeg vil gerne meget kraftigt understrege, at det kun løser en lille del af det underskudsproblem, som vi stod over for, og som det naturligvis måtte tage år at overvinde.

Det er klart, at der har været en betydelig vækst i indtægterne, og det har hjulpet os.

Det skal jeg vende tilbage til. Men det er også klart, at det har spillet en afgørende rolle, at der har været nulvækst i udgifterne målt i faste priser. Sammenlignet med udviklingen inden for andre OECD-lande er der jo ingen anden nation, der kan fremvise det resultat. Ser vi OECD-gennemsnittet for Europa, er der en realvækst på fra 2 til 4 pct. pr. år i faste priser, men Danmark har over 4 år, og gør det nu på 5. år, holdt nulvækst. Det er klart, at kombinationen af den meget stramme udgiftspolitik og øgede indtægter har bragt os til den situation, at vi nåede ligevægt på statens finanser førend forventet og oven i købet i år et overskud på ca. 5 mia. kr.

Og så til indtægtssiden. Der var megen diskussion om skattetrykket, og det er unægtelig også meget interessant at diskutere, og det kan jo anskues fra forskellige synsvinkler, alt efter hvorvidt man hedder hr. Camre eller fru Pia Kjærsgaard. Jeg forstod godt, at hr. Camre ikke så meget klandrede det skattetryk, regeringen er ansvarlig for, men måske i højere grad ironiserede over det. Det har jeg fuld forståelse for. Men nu er skattetryk jo på mange måder en meget firkantet størrelse, og det ved enhver, der beskæftiger sig med disse ting. Det er et spørgsmål om de samlede direkte skatter, de indirekte skatter, og det er et spørgsmål om obligatoriske sociale bidrag målt i procent af bruttonationalproduktet.

Lykkes den økonomiske politik, som tilfældet har været, og kurserne stiger, så får vi større provenu hjem i aktieselskabsskatten, og det bidrager efter den tekniske metode, der anvendes, til at forøge skattetrykket. Når det private forbrug vokser, giver det flere afgifter i statskassen: skattetrykket stiger. Det har ikke noget at gøre med, at skattetrykket for den enkelte familie dermed føles stærkere; det er alene et resultat af de mekanismer, vi anvender til at beregne et skattetryk.

Det er da uafviseligt, at realrenteafgiften og forhøjelsen af aktieselskabsskatten har bidraget til at forhøje det samlede skattetryk, men jeg synes, det er vigtigt i den diskussion at fastslå, at der er mange andre faktorer, der har spillet en rolle. Når der var en betydelig nedgang i det private forbrug i 1980-81, så er det klart, at der også var færre indtægter i statskassen og dermed også teknisk set et